

Fata morgana

A figyelem szívós iszamlása a fájdalom elől játszi kergetőzésnek mutatja magát, aminek – ne legyenek kétségeink – része az ön-tetten-érés. A fókuszvesztés lelepleződése még sosem szolgálta ily szorgalommal a fókusz elvesztését – ahol minden tükröződő felület minket ver vissza, a menekülő arcot, a semmit, egy képet, mely végtére is egy pillanatnyi folyamat az agyban. Lecsukódik a szem, de a kép nem ereszt.

Legféltebb kincsem a belső visszakozás:
pazarlás, ha nem hallgattatik meg.
Mégis van, aminek egyszerűen nem lehet ellenállni.
A délibábnak, tudod, nincs ott, de belenézel a villódzásba:
a szem receptorainak extravagáns tévedése.
Belenézel abba, ami nincs ott, hogy mégis tetten érd.
Forró aszfalt, tűző nyári nap, az illúziók végül leleplezik saját magukat.
Forró aszfalton megindulni, futni valami felé, ami nem elérhető.
Hazáig futni, nem találni otthont.
A legkiszolgáltatottabb pillanatban kísért meg az, aki nincs ott.
Aki sosem volt ott. Hazatérés, mikor bizonygatnod kell,
jó vagy. Érthetetlen kritériumok alapján
nem felelsz meg. Ez a szabály, nem felelsz meg.
Hazatérés: egyszer meg fogok felelni.
Hazatérés: mondani, amit hallani akarnak.
Hazatérés: feloldódni a megfelelésben.
Hazatérés: sosem érkezni meg.
Elrántom a tekintetem a délibábról, és csak
annyit kívánok görcsbe rándult gyomorral:
lépjek oda magamhoz ott, ahol vagyok.